

Rebbe Shimon for All ל"ג בעומר, תשע"ה

(1) ספר בית אהרן – לל"ג בעומר (ר' אהרן מקארלין זי"ע)

עוד אמר: כל מי שיש לו אמונה ברשב"י יש לו חיזוק בר' שמעון בר יוחאי כשם שהשי"ת הוא יי"י לכל כך רשב"י הוא רשב"י לכל. אפילו לפחותים.

(2) מסכת יבמות דף טז.

א"ל: אתה הוא עקיבא בן יוסף, ששמך הולך מסוף העולם ועד סופו? שב, בני, שב, כמותך ירבו בישראל.

(3) מסכת חגיגה דף יב.

אמר רב יהודה אמר רב: אדם הראשון - מסוף העולם ועד סופו היה...

(4) מסכת חגיגה דף יב.

דאמר רבי אלעזר: אור שברא הקדוש ברוך הוא ביום ראשון - אדם צופה בו מסוף העולם ועד סופו...

(5) אורה ושמחה – עמ' כז, אות מט (ר' אברהם שמחה מבארניב זי"ע)

כי הרמב"ם כתב אשר כדור הארץ הוא כ"ד אלף מיל על כ"ד אלף מיל עיי"ש ויען כי תלמיד רבי עקיבא היו כ"ד אלף ע"כ רמזו על שמו ששמו הולך מסוף העולם עד סופו כמובן.

(6) מסכת שבת דף לג:

אזלו טשו במערתא. איתרחיש ניסא איברי להו חרובא ועינא דמיא. והוּו משלחי מנייהו, והוּו יתבי עד צוארייהו בחלא, כולי יומא גרסי...

(7) בראשית (וישלח) - פרק לב, פסוק יג

וַאֲתָה אֲמַרְתָּ הֵיטֵב אֵיטִיב עֲמֹךְ וְשִׁמְתִּי אֶת זֶרְעֲךָ כְּחֹל הַיָּם אֲשֶׁר לֹא יִסָּפֵר מֶרֶב.

(8) מסכת שבת דף לג:

איתבו תריסר שני במערתא. אתא אליהו וקם אפיתחא דמערתא, אמר: מאן לודעיה לבר יוחי דמית קיסר ובטיל גזרתיה? נפקו. חזו אינשי דקא כרבי וזרעי, אמר: מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה! כל מקום שנותנין עיניהן - מיד נשרף. יצתה בת קול ואמרה להם: להחריב עולמי יצאתם? חזרו למערתכם! הדור אזול. איתבו תריסר ירחי שתא. אמרי: משפט רשעים בגיהנם שנים עשר חדש. יצתה בת קול ואמרה: צאו ממערתכם! נפקו, כל היכא דהוה מחי רבי אלעזר - הוה מסי רבי שמעון. אמר לו: בני, די לעולם אני ואתה. בהדי פניא דמעלי שבתא חזו ההוא סבא דהוה נקיט תרי מדאני אסא, ורהיט בין השמשות. אמרו ליה: הני למה לך? אמר להו: לכבוד שבת. ותיסגי לך בחד? חד כנגד זכור, וחד כנגד שמור. אמר ליה לבריה: חזי כמה חביבין מצות על ישראל! יתיב דעתייהו.

(9) בן יהוידע – מסכת שבת דף לג:

קשא והלא אליהו זכור לטוב היה בא אצלם בכל יום ועוסק בתורה עמהם ולמה לא א"ל דבר זה פה לפה, ונראה לי בס"ד שבאמת הם היו צריכין לישב שם י"ג שנים מכמה טעמים כמוסים...

(10) ויקרא (אמור) - פרק כד, פסוקים י-יא

וַיֵּצֵא בֶן אִשָּׁה יִשְׂרָאֵלִית וְהוּא בֶן אִישׁ מִצְרִי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּנָּצוּ בַּמַּחֲנֶה בֶן הַיִּשְׂרָאֵלִית וְאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי. וַיִּקָּב בֶּן הָאִשָּׁה הַיִּשְׂרָאֵלִית אֶת הַשֵּׁם וַיִּקְלֵל וַיָּבִיאוּ אוֹתוֹ אֶל מֹשֶׁה וְשֵׁם אָמוֹ שְׁלֹמִית בֵּת דְּבָרִי לְמִטָּה דָן.

(11) ויקרא רבה – פרשה לב, אות ג

וַיֵּצֵא בֶן אִשָּׁה יִשְׂרָאֵלִית מֵהֵיכָן יֵצֵא... ר' ברכיה אמר מפרשה של מעלן יצא אמר כתיב "ולקחת סלת ואפית אותה" דרכו של מלך להיות אוכל פת חמה שמא צוננת כההיא דתנינן תמן לחם הפנים אין נאכל פחות מתשעה ולא יתר על י"א... תני ר' חייא מפרשת יוחסין יצא שבא ליטע אהלו במחנה דן אמרו לו מה לך ליטע אהלך במחנה דן אמר להם מבנות דן אני אמרו לו כתיב (במדבר ב) איש על דגלו באותות לבית אבותם ולא לבית אמותם נכנס לבית דינו של משה ויצא מחוייב עמד וגדף.

(12) במדבר (בהעלותך) - פרק י, פסוק כה

וַנִּסַּע דָּגַל מַחֲנֶה בְּנֵי דָן מֵאֶסָף לְכָל הַמַּחֲנֶה לְצַבְאָתָם וְעַל צָבָאוֹ אַחִיעֶזֶר בֶּן עַמִּישַׁדִּי.

(13) רש"י (שם)

מאסף לכל המחנות - תלמוד ירושלמי לפי שהיה שבטו של דן מרובה באוכלוסין היה נוסע באחרונה וכל מי שהיה מאבד דבר היה מחזירו לו. אתיא כמאן דאמר כתיבה היו מהלכין, ומפיק לה מן "כַּאֲשֶׁר יִחַנּוּ בֶן יִסְעוּ" (במדבר ב, יז). ואית דאמרי כקורה היו מהלכין ומפיק לה מן "מֵאֶסָף לְכָל הַמַּחֲנֶה".

(14) ספר שופטים - פרק יד, פסוק יח

וַיֹּאמְרוּ לוֹ אֲנָשֵׁי הָעִיר בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי בְּטָרֶם יָבֹא הַחֲרָסָה מֵהַמָּדִבָּשׁ וּמָה עֹז מֵאֲרִי וַיֹּאמְרוּ לָהֶם לֹא חֲרָשְׁתֶּם בְּעִגְלָתִי לֹא מִצָּאֲתָם חִידָתִי.

(15) מסכת שבת דף לא. עמוד א

אמר ריש לקיש: מאי דכתיב "וְהָיָה אֱמוּנַת עֲתִידָךְ חֶסֶן יְשׁוּעַת חֲכָמַת נִדְעָת וגו'" (ישע"י לג, ו)? אמונת - זה סדר זרעים...

(16) נתיבות שלום – פרשת מטות, עמ' קסט-קע

(17) מסכת סוכה דף מה:

ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחי: יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה, ואילמלי אליעזר בני עמי - מיום שנברא העולם ועד עכשיו...

(18) מסכת אבות דרבי נתן - פרק טז

רבי שמעון בן יוחי אמר מהיכן שאין ישראל רואים פני גיהנם לעולם? משלו משל למה הדבר דומה למלך בשר ודם שהיה לו שדה זבורית באו בני אדם והשכירוהו בעשרת כורין חטים בשנה. זבלוה עדרוה השקוה וכסחוה ולא הכניסו ממנה אלא כור אחד חטים בשנה. אמר להם המלך מהו זה? אמרו לו אדוננו המלך אתה יודע בשדה שנתת לנו שמתחלה לא הכנסת ממנה כלום ועכשיו שזבלנוה וכיסחנוה והשקנוה מים לא הכנסנו ממנה אלא כור אחד חטים בלבד. כך עתידים ישראל לומר לפני הקב"ה רבונו של עולם אתה יודע ביצר הרע שהוא מסית בנו שנאמר כי הוא ידע יצרנו (תהלים ק"ג י"ד):

(19) מסכת אבות - פרק ה, משנה כא

בן שלש עשרה למצות

(20) שו"ת הרא"ש - כלל טז, סימן א
וששאלת: מאין לנו דבן י"ג שנה ויום אחד הוא בר עונשין, אבל פחות מכן לא? דע, כי הלכה למשה מסיני הוא

(21) ויקרא רבה – פרשה ל, אות יב
"ויענף עץ עבות" אלו ישראל מה הדס יש בו ריח ואין בו טעם, כך ישראל יש בהם שיש בהם מעשים טובים ואין בהם תורה.

(22) ישע"י - פרק יא, פסוק ג
וְהָרִיחוּ בְּיִרְאֵת ד', וְלֹא לְמִרְאֵה עֵינָיו יִשְׁפּוּט, וְלֹא לְמִשְׁמַע אָזְנוֹ יוֹכִיחַ.

(23) מסכת חגיגה דף כז.
אמר ריש לקיש: אין אור של גיהנם שולטת בפושעי ישראל, קל וחומר ממזבח הזהב; מה מזבח הזהב שאין עליו אלא כעובי דינר זהב, כמה שנים אין האור שולטת בו, פושעי ישראל שמלאין מצות כרמון, דכתיב +שיר השירים ד'+ כפלח הרמון רקתך, אל תקרי רקתך אלא רקנין שבך - על אחת כמה וכמה.

(24) מרומי שדה – מסכת חגיגה דף כז.¹ (נצי"ב זצ"ל)
היינו צדקה וגמ"ח דהוא נקרא מצוה סתם...

כשם שהשי"ת הוא י"י לכל כך רשב"י הוא רשב"י לכל. אפילו לפחותים.

¹ ד"ה שמלאים מצות כרמון

להכריז מלחמה על ב' הענינים גם יחד שרק ע"י כך יוכלו להתגבר על כלל ישראל. וזה היה עיקר החידוש בעצת בלעם להכשיל אותם בב' הענינים כאחד באמונה ובקדושה שע"ז יוכלו להשמיד את הכלל ישראל. וכמ"כ מלחמת עמלק היתה ג"כ בב' ענינים אלו, כמד"כ אשר קר בדרך ופירש"י שהוא מלשון קרי וטומאה, וגם מלשון קרירות, ומרומז על קרירות באמונה, והיינו שזו היתה ג"כ קליפת עמלק להכשיל את ישראל בב' ענינים אלו.

וכנגד זה כתיב במלחמת עמלק ויהי ידיו אמונה עד בוא השמש, שמשו רבינו ע"ה תיקן את ענין אמונה, ועל ענין הקדושה היו צריכים ליהושע שהוא מזרעיה דיוסף, ועליו הטיל משה בחר לנו אנשים, שאנשי המלחמה יהיו משלו וכדוגמתו. והיינו שעיקר ההתגברות על עמלק היתה בכח של יוסף, וזהו מאי דכתיב ויחלוש יהושע את עמלק ואת עמו לפי חרב, מרומז על חרב נוקמת נקם ברית. וכמ"כ במלחמת מדין התגברו ישראל על קליפת מדין ע"י ב' ענינים אלו, וכמ"ד שם והמה בוכים ובתרגום יונתן בן עוזיאל פירש ואינון בכיין וקריין קריאת שמע, שקריאת שמע הוא ענין אמונה, שמשו וכלל ישראל חיזקו עצמם במדת האמונה, וכנגד הפגם על דבר כובי בת צור שהוא ענין הפגם בקדושה, היו צריכים לפתחם שהוא מזרעו של יוסף שפטפט ביצרו, ולכן היה בכוחו לנצח את הקליפה ולתקן פגם הקדושה. ומה שב' המלחמות התנהלו בעיקרן ע"י יהושע ופנחס, אנו לומדים שעיקר ותחילת המערכה נקבעת בחלק של קדושה, מפני שכאשר יהודי מטהר ומקדש את מחשבותיו יש לו בהירות באמונה, ואם יש לו רפיון באמונה שורש הדבר בפגמים בעניני קדושה.

ולפ"ז יש לבאר מה שבהמשך הכתוב שאמר הקב"ה למשה נקום נקמת בני ישראל מאת המדינים כתיב אחר תאסף אל עמך, שענין השייכות בזה הוא שהרי משה היה מדת הדעת כמ"ד אשר ידעו ה' פנים אל פנים, שזוהי המדריגה הגבוהה ביותר בדביקות בה', ומדה זו הכניס משה בכלל ישראל וזה היה יעודו בעולם, ולכן כל זמן שלא שבר את קליפת בלעם שהוא הדעת דקליפה לא תוקנה מדת הדעת, ורק לאחר מלחמת מדין שבה נתבטלה קליפת

בלעם יכול היה כבר לשוב לעלות אל העולמות העליונים אחר שנשלם כבר ענין התיקון שלמענו ירד לעולם.

← וכמו שבמלחמת מדין ובמלחמת עמלק היתה התגברות הסט"א בענינים אלו לפני שהגיעו לתכליתם, בקבלת התורה או לפני היכנסם לארץ, כמ"כ עתה בעקבתא דמשיחא לפני הגאולה עיקר התגברות היצר הוא במיוחד בב' ענינים אלו באמונה ובקדושה שזהו הנסיון האחרון. וכנגד זה תהיה הגאולה ע"י משיח בן דוד ומשיח בן יוסף. משיח בן דוד הוא מדת מלכות שהוא ענין אמונה, ומשיח בן יוסף הוא מדת יסוד שזהו ענין הקדושה, והם יתקנו ב' ענינים אלו. וזה כל ענין הגלות במדת הדעת, וכדכ' גלה עמי מבלי דעת, וענינו שישאל מנותקים ח"ו מהשי"ת, כנז' שמדת הדעת היא דביקות, ותכלית התיקון והגאולה תהיה ע"י מדת הדעת וכדכתיב (ישעיה יא) "כי מלאה הארץ דעה את ה'". וכל החורבן נגרם מחטאים המנתקים את הדביקות של קוב"ה וישראל, עבודה זרה גילוי עריות ושפיכות דמים. וכן ענין שנאת חנם שבשבילו נחרב בית שני, משום שנאת חנם מנתקת יהודי מהשי"ת, וכמ"ש צדיקים, שאהבת ישראל היא סגולה לאהבת ה' ולדבקה בו. וזוהי גם התפלה על הגאולה, כי מתכים אנחנו לך מתי תמלוך בציון, ציון בגימ' יו"ט¹⁵⁶, שמתפללים על תיקון הגמור במדה זו של יוסף, ותתגדל ותתקדש בתוך ירושלים עירך, ירושלים היא מדת מלכות שענינה אמונה. והגאולה תהיה ע"י שיתקנו את ב' הענינים האלו. ואם אחז"ל כל שלא נבנה ביהמ"ק בימיו כאילו נחרב בימיו, התפקיד בזה לתקן את הענינים האלו של אמונה וקדושה, שהתיקון בב' ענינים אלו הוא בחי' בנין ביהמ"ק של כל יהודי, ואם לא תיקן את ב' עניני העיקרים האלו, כאילו נחרב ביהמ"ק בימיו.

וכמו שישנו ענין זה של התגברות הסט"א לפני כל הזמנים הגדולים והגבוהים בכללות ישראל, כקודם קבלת התורה והכניסה לאר"י, כך שייך זאת אצל כל פרט, שכאשר יהודי רוצה להתעלות וכן בזמנים הגבוהים שלו, יש אז התגברות חזקה של הסט"א להכשילו, ובמיוחד התגברות היצר היא בב'

אקראי
3 אשורא
(8) 100 דק
(100-100)

100-100
100-100